

prorokovati bodočnost. Taki osodni proroki so imenovali svojo umetnost božansko, upiraje se na sveto pismo, kjer se pravi: „in na tvoji roki bode znamenje kakor spomenik pred tvojimi očmi“. Proroki (Chiromanti) so razlikovali na roki pet glavnih in sedem stranskih črt. Prva, glavna črta se je zvala črta življenja (linea vitalis); ona začinja med palcem in kazalcem ter zaokrožajoč palec sega do zapestja. Ako je ta črta povsem jasno izražena, pomeni po sodbi ch romantov dolgo življenje. Ona stranska črta, ki se je zvala Venerin pas, med kazalcem in sredincem, znači ako je jasno izražena, srečo v ljubezni. Mlečna stezica (via lactea), postranska črta življenske črte, ako je dolga in nepretrgana, znači sposobnost za vednosti in umetnosti. Nočem dalje govoriti o tej nazoviznanosti, saj vem, da se nobena lepota več ne boji teh naborov, hočem rajše omeniti onih naborov, kojih se boji malo ne vsaka ženska in s popolnim pravom; to so nabori na čelu in na licu.

Márica.

(Pride še.)

O d g o v o r.

Jaz naj misel razvozljam,
Kaj vse skriva srčni hram,
Pevcem, iz nebes poslanim?
Vedno hrepené — a kam
In zakaj, vedo li sami?
Iz življenskih zdaj omam,
Zdaj nazaj v metež življenja.
Kaj je pevec? To le znam:
Ali sam je pravi človek,
Ali človek ni — on sam.

Anton Medved.

Človek v svojih sklepih.

Pripravljam se in sklepam,
Kakó bi sleharn dan
Preživel, le da ne bi
Preživel ga zaman.

Zdaj čutim — vsaki človek
Je dober v sklepih vsaj
In miren tudi, dokler
Ne pade v greh nazaj.

Vse, kar je kdaj zagrešil,
Pomanjšati umè,
A kar storiti sklene,
Storjeno vidi žè.

Anton Medved.

Dopis iz Češkega.

Deset let je tega, kar je prihajalo v Pragi dvakrat na teden ob 6. zvečer večje število učiteljic in učiteljev v mestno žensko šolo v šolskih ulicah. Zasedli so mesto v veliki šolski dvorani ter se razveselili, ko se je na vratih prikazal sivolasi gospod visoke vitke rasti sè svojim prijaznim in milim licem. Bil je ta gospod *Jan Lego*, uradnik češkega muzeja, ki je prihajal iz ljubezni do slovanske ideje, predavat nam najprej v slovenskem a pozneje tudi v hrvatskem jeziku. Najprej smo čitali „Nemčevo babico“ ter se učili iz nje izrazov in slovnic.

Blagodoneči, zveneči slovenski jezik, kakor nam ga je čital gosp. *Lego*, ugajal je vsem nepopisno. Iz simpatije do bratskega nam naroda slovenskega smo se učili tega jezika, ter jeli ga ljubiti. *Lego* je sè svojim entuzijazmom za Slovence še poživljal naše sočutje, da smo vzplamteli še v večji ljubezni do njih. Ko smo predavanje razumele, vstregel je naši želji ter nam dal naslovov slovenskih učiteljic, da bi tako imele živo zvezo sè slovenskimi sestrami, s katerimi bi se podpirala slovanska vzajemnost a pospeševalo še bolj znanje jezika.

To dopisovanje ni, žal, trajalo dolgo, a to ni vendar zmanjšalo ne predrugačilo simpatije do Slovencev in sočutja za vse, kar se je dotikalo njih. Toliko sem Vam hotela povedati, ljube slovenske sestre, da boste vedele kako čuti za vas bratski narod, ki plamti za vas v resnični bratski in sestrski ljubezni, ki ne obstoja le v praznih frazah, ampak se kaže tudi v dejanji, da si je visoko na severu in je med nami in Vami mogočna nemška stena. Bil je takrat prvi tak krog, ki se je učil slovenski, a bil ni zadnji; ko smo po dveh zimah zvršile slovenski in hrvatski tečaj, sledili so nam drugi učenci. Sodite potem, so li nam Slovenci mili! Bodite si v svesti da one učiteljice in učitelji, kateri gojè v sebi ljubezen k slov. narodu, bodo to ljubezen znale tudi vcepiti njim izročeni mladeži in ta ljubezen se bode potem širila v raznih vrstah češkega naroda. To sem Vam hotela reči danes za prvi pozdrav iz Češke, prihodnjič Vam napišem nekaj iz našega ženskega sveta.

Vilma Seidlova-Sokolova.

Denar in sreča.

Spisala Márica.

(Dalje).

„Če ima kaj pameti in kaj samoljubja, ne bo ga več“, reče Milena.

„Če ga ne bo, ti bo pa žal, to ti povem, Milena žal ti bo, ker ti ga še vedno —“

„Molči, ne spominjaj mi ga več, če me nočeš razjeziti. Čul je morda o moji sreči, zato je prišel, o, Irma, denar, denar, ta je mogočen magnet.“

„Ali, Milena, kako hočeš, da je znal, saj se mu je videlo iznenadenje, ko te je ugledal.“

„Komedije, komedije, draga moja in nič družega.“